El temps

En els homes una de les qualitats mes destacades hauria d'ésser la servitut real a la sinceritat i veritat, no les protestes mes o menys farisaiques.

Any II — Valls 25 de Juny de 1932 — Núm. 39

CRONICA

LA NOSTRA POSICIO

«Lluita» de la setmana passada dedica un editorial sencer a comentar la nostra posició actual. No en té prou d'una editorial; en altres llocs del periòdic hi ha diatribes i atacs contra el nostre setmanari.

El confrare vallenc, emprant aquell lèxic tan característic del «camarada» de quarta categoria pren peu d'unes notes polítiques publicades a El Temps per senyalar-nos una posició que no hem tingut, ni tenim, ni tindrem mai. Des de un principi venim afirmant que el nostre setmanari no està afiliat a cap partit polític i continuarà no essent ho mentre estigui a les nostres mans.

Aquests dies s'ha constituit entre nosaltres, una delegació de la Lliga Regionalista de Catalunya. Coincidint amb això hem publicat unes notes amb algun comentari escadusser favorable als homes que la constitueixen. I igual capteniment seguirem pels homes de qualsevol altra partit polític, mentres en siguin dignes.

Però com els nostres lectors compendran, aquesta deferència no significa cap adhesió nostra a la Lliga Regionalista de Catalunya ni a cap partit. El nostre periòdic mai serà organ de la Lliga ni de qualsevol partit polític, mentres esdefensi el règim capitalista basat en el liberalisme econòmic; mentres el capitalisme d'En Cambó sigui igual, en certa manera, com el de Leon Blun, i d'En Ventosa com el del millionari Albert Thomàs, al cel sia.

El règim capitalista fins avui imperant és essencialment anticristià. Es per això que nosaltres mai no podrem pertanyer a un partit que constitueix un dic formidable a un cúmul d'interessos que creiem injustos i que treballem per endarrocar.

El Temps i des d'El Temps seguirem fent la mateixa obra essencialment social.

Els nostres lectors compendran, doncs, que no ens hem mogut d'un mateix lloc.

Fan mal fet, doncs, els de «Lluita» de penjar-nos etiquetes que no ens corresponen i que rebutjem. Nosaltres farem humilmet, la nostra via en espera de poder dotar el nostre periòdic de més fortitut i de més intensitat, predicant el que sempre hem predicat. Si no en sabem més, serà perque no som tan savis.

Poden seguir els senyors de «Lluita» fen l'apologia d'un ideari com el socialista que en arribar al poder s'ha girat d'esquena a les mases treballadores, sense fer un sol pas pel seu alliberament econòmic. Poden seguir predicant que respecten les creencies del poble i el primer que organitzen és conferències públiques contra la fe religiosa d'aquest mateix poble. Poden seguir parlant d'una moralitat hipotètica i ostentar en llur programa social i polític les institucions desmoralitzadores per excelència. Nosaltres seguirem el mateix camí davant el poble que ens jutjarà a tots, i en la qüestió social no ens hem mogut ni ens mourem de la Veu de Roma.

CLINICA QUIRURGICA
DEL
Dr. ENRIC GUASCH

Metge operador de l'Hospital de Sant Pau i Santa Tecla de Tarragona
Ex-metge de l'Hospital Clínic i ex-alumne intern de l'Hospital de Ntra. Sra. del Sagrat Cor de Barcelona

Tractament de les malalties quirúrgiques - Operacions
Habitacions confortables i higièniques construïdes expressament per a casos quirúrgics, amb calefacció i aigua corrent, calenta i freda.

Material portàtil per a operacions a domicili

TARRAGONA

Carrer Girona (cantonada Rambla 14 Abril)

Consulta: Rambla 14 Abril, 25. - Pral.
De 11 a 12 i de 3 a 5.-Festius de 10 a 12
: : Telèfon núm. 169. B. : :

Mig en broma i mig en serio

Es ben a contra cor que aquest número semblarà el dedi quem a «Lluita». Ens sab greu perquè no volem cansar als nostres lectors amb una polèmica de baix nivell, al qual no li hem portat nosaltres, i perquè considerem que no val la pena. Massa cosses passen i es succeixen perquè no s'en preocupen, per tal de entretenir-nos dialogant sobre si hom es més espavilat que l'altre; sobre si ens agrada el titol de *minyons* o el de *carlistes*; si el lexic emprat pels nostres contrincants no pot plaure a ningú que servi un dit de font etc. etc. Però, els nostres lectors compendran que si més no pels lectors de bona fe de «Lluitu» cal que dediquem en contestar a «Lluita», algunes, encara que pot ser, excessives ratlles.

Ens plauria que s'hagués llegit el setmanari al·ludit d'unes setmanes cap aqui. Dona bo, veure i apendre la sinceritat i el grau de cultura que es destaca en cada u dels articles inscrits. Però l'últim, el de la setmana pessada bat tots els records. Si estiguessin convençuts que aquell número ha estat llegit pels amics nostres tampoc ens entlentindriem ara en contestar-ho. Ell sol es fa la propaganda. Els *xirois minyons* d'El Temps han tingut la malla sort de fer enfadar als homes, ja mestres àdhuc del periodlisme, de «Lluita». Nosaltres confessem que no ho voliem fer, i ens esgarrifem en constatar de la manera que els hem fet enfadar. Però, i amb perdó per l'atreviment, volem dir lis que ens ha fet el mateix efecte d'aquell home, no gens agradable ni en el seu aspecte i que la canalla al veure'l ja correu, que es creu que endagant quatre crits i tot fent protestes de noblesa, barrejat amb la seva saliva, escup mots grollers pitxors, bastant pitxors, dels que ell blasma, que ja te raó. Ningú donara raó i es convencarà pels arguments de tal classe. I menys si entencionadament calla tota la veritat, i s'esvaneix de coses puerils que no poden ésser emprades sinó amb el desig d'explotar la bona fe per la manca de cultura.

* * *

«Lluita» ens diu mentiders perquè, segons ells, en alguna ocasió hem fet dir a homes dels seus, coses que no digueren. Ells ja saben (i ho callen) que quan ha succeit, hem sapigut rectificar voluntariament la qual rectificació ja prou diu quin era la nostra intenció. Estem segurs que «Lluita» ha publicat informacions que els digueren amica seus. Es dificil, aixi les coses, una mala informació, per multiples raons que no rebaixen a qui informa? Es procedir dignament no volguer-se aprofitar d'això i molt més si s'aclarit. Dir la mala informació i callar la rectificació, deixem als mateixos de «Lluita» prou mestres en la tria de mots, que ho califiquin. Quan tinguin el mot els agrairem que els comuniquin.

* * *

Ens diuen que la Srta. Graupera no alabà l'adulteri, com nosaltres afirmarem i seguim afirmant. Estem disposat a provar ho però abans volem que ens diguin que entenen per adulteri. Interinament, no ens es possible dir que mancàrem a la veritat.

* * *

Pot ser fora, per dir-ho d'una manera a altre, d'agrair el zel de «Lluita» per orientar-nos i donar-nos noves pel nostre govern. Però els hem de dir que no es cansin ni es busquin tanta feina. Fins ara no ni ha hagut cap que valgués la pena. I per altra part encara que *minyons*, potser perquè som *xirois*, encara tenim prou coneixament per triar el mestre i les fonts d'informació. El mestre que volem nosaltres no cal que tingui titol ni ho hagi exercit mai, però volem que sigui un vertader mestre. Si entre ells n'hi ha cap aixi que ens ho diguin que potser farem fira.

* * *

Ens podrien dir com s'ha de fer per enviar notes a «Mirador» el periòdic d'intel·lectuals de la capital?

Ho preguntem perque voldriem provar si s'ens publicarien les nostres notes, respecte les quals procurariem que fossin tals que no els fessin fer *planxa*.

* * *

I com que no hem vingut a la palestra per aquestes coses que no sabem com agafar-les, si seriosament o mig en broma (potser una mica de cada) u agrairem que no us enfadeu mai més. I si alguna altra vegada us ho fem sense pensar, us estimariem que no confonguessiu els termes. Groller i covard ho és aquell que grollerament parla i actua, pero no aquell que un altre li vol penxar aquestes etiquetes. Per evitar aquestes confusions nosaltres tenim una recepta què no falla. Si voleu us la donarem.

COSES I COSETES

Lluita dedica el major espai del número de la setmana passada a nosaltres. No cal dir que en tot allò que ens refereix ho fa amb aquell to plàcid (sic) i amical (sic) que tan l'honora. Haviem promès no parlar-ne directament però no podem més que correspondre l'amabilitat de que ens fa obsequi.

Tu benevol lector perdona si avui ens permetem de fer qualques comentaris.

* * *

Segons *Lluita* (consulti's números anteriors) una referència publicada en la secció de noves no implica cap garantia d'autenticitat per part de la Redacció. Però es veu que dintre el periodisme a casa nostra també existeixen preferències i privilegis (cosa que ens havien donat entendre que solament gaudia l'Església). Es dóna el cas de periòdics que tenen seccions exemptes de responsabilitat i altres no. Altrament no trobariem cap raó més convincent per a justificar aquella sèrie de penjaments tan delicats que ens dedica pel mateix motiu d'haver recollit una versió d'una conferència en la nostra secció de noves.

* * *

L'editorialista de *Lluita* confessa que l'autor d'un petit comentari (una altra secció de poca trascendència) aparegut en el nostre setmanari dues setmanes endarrera, està inutilizat per a sostenir el diàleg amb els homes (no sabem si també amb les dones) de la U. S. C. Nosaltres direm més: no solament el que escrigué aquelles ratlles, sinó tothom que es permeti comentar la seva activitat política. Puix en lloc de demostrar la falsetat del comentari al·ludit s'entreté l'editorialista a dedicar-nos un seguit de dicteris, dignes de figurar en el vocabulari més escollit. Aquesta manera d'obrar ens recorda la de certa premsa de Barcelona.

* * *

Els senyors de *Lluita* tan puristes en qüestió d'ortografia mostren més laxitud en matèria de llenguatge. No tenen recels en atribuir als seus contraopinants els mots més pejoratius. Els vocables insidia, calumnia, mentida, cretinisme, estupre, vilesa cavernicola... són emprats a tort i a dret pel nostre confrare local.

D'això s'en diu jugar net!

* * *

El confrare *Lluita* és enemic de portar la discusió al baix nivell dels personalismes. Té per norma escatir el valor de les idees, no li interessen per res els homes. Magnific ideal si no fos rectificat freqüenment. Per això trobem dignes de lloança els pocs casos de perseverança en un mateix ideal.

* * *

El mateix periòdic publica d'unes setmanes ençà unes divagacions sobre el catolicisme. D'antuvi sembla que haurien d'ésser unes orientacions encaminades a senyalar les falles de l'actuació del catolicisme. Però hem de confessar que no són altra cosa que l'exposició dels coneguts tòpics contra l'Església,—reputats abastament—corretgits i augmentats per la ploma de l'articulista. La setmana passada ens presenta al catolicisme enemic de la ciencia i per a refermar la seva opinió cita com a exemple el cas de M. Servet i el de Galileo. Per que fa referència al primer ningú ignora (excepte l'articulista al·ludit) que si bé és cert que va ésser condemnat a morir cremat en pública foguera, no fou degut a la *intolerància* i *intransigència* dels catòlics, sinó que l'autor d'aquest càstig va ésser el reformador i el seu enemic irreconciliable Calvino. I en quant a Galileo cal advertir que fou obligat a retractarse perquè en lloc de demostral la seva teoria amb arguments cientifics, com era del cas, es valia de textes biblics que adaptava capciosament. Més tard quan altres savis astròlegs ho provaren científicament l'Església va aceptar-ho amb goig. Puix el moviment de translació de la Terra no està en contraposicio amb les Sagrades Escriptures com algú ingènuament ha volgut fer creure. Vaja que si el Sr. M. es pren aquestes llibertats amb la història, ignorem les que es pendrà en quan a la veritat.

REPLICA

Fa dues setmanes que aprofitant una nova del confrare local *Lluita* referent als homes de l'Associació Catalanista de nostra ciutat, per l'acte d'haverse adherit a la Lliga Regionalista, *política que de fet* — segons el confrare esmentat — *sempre havien defensat la majoria del que componien aquesta entitat*, i al remarcar nosaltres la justicia que se'ls feia per la seva perseverança i continuïtat en defensar uns mateixos ideals, ens permeterem fer unes comparances amb altres homes que han procedit de diferenta manera en qüestió d'ideals. Això ha donat motiu a *Lluita* per a sortir de pollaguera, i ens dedica unes quantes floretes tan flairesos com aquestes: *El Temps és insidiós, barroerament insidiós, covardament insidiós.* No sabem veure l'insidia per esplicar un fet esdevingut. L'únic que podrien dir els amics de *Lluita* que no foren els esde-

(Segueix a la pàpina 2)

Government of Catalonia — El Temps (1931-1936), 25/6/1932, page 1